

Utklipp fra:

Dagbladet

OSLO

Pol. tendens: Uavh. Venstre

(se forøvrig baksiden)

27.9.60

28-01-140

CARO OLDEN:

Søkelys i åndsmørke

... Så sloknet da søkelyset som Hartvig Kiran slo på i Kringkastingen for et halvt år siden. Cirka femti innlegg har man hørt. De har vært av ytterst forskjellig kvalitet og form og det har gjort serien spennende, motstridende politisk oppfatning og samfunnssyn er kommet til orde, og det må man vel tro har stimulert lytterne til å tenke selv. Det har vært en maskulin mannjevning, meget få kvinner har sloppet til. Står kvinnene likegyldig til tidens spørsmål, eller har man glemt å spørre dem?

Det var synd at serien skulle slutte med professor Eiliv Skard. Moralsk Opprustning som har penger bak seg, hadde kraftig annonsert innlegget på forhånd, og det ga en ekkel smak i munnen. Man minnes Oxfordbevegelsen og snobberiet og pengeforbruket omkring den. Jo, her var det alt sammen: Selvgodhet, intoleranse, fordømmelse av annerledes tenkende og av andre systemer, en sekterisk fanatisme som ikke ville vike tilbake for forfølgelse. Det er slikt som har skapt heksejakt og rasehat. Her var ikke noe av kristendommens forsonlighet og nestekjærlighet, tvert om: Korsfest dem, det vil si kommunistene! At Eiliv Skard slapp til, skyldes utvilsomt fjernsynepisoden med MRA-kollegaen Viktor Smith, en episode som for Eiliv Skard fortonte seg som en «enestående skandale». Et bevis på hans hang til å overdimensjonere tingene. Men hva kan man ikke gjøre i Jesu navn! NRK har vist den rette toleranse.

Det var en lise å høre Sigurd Lundes nøkterne dokumentasjon av forholdet innen kirken bak jernteppet, det gjaldt i første omgang Sovjet-Samveldet. Gjennom korte intervjuer fikk man konstatert at det ikke eksisterer noen forfølgelse av kristenfolket innen samveldet, noe som helt stemmer med min erfaring fra reisen min i fjor høst. Men naturligvis hadde ikke Sigurd Lunde regnet med at det igjen kunne dukke opp en Skard, denne gang dr. philos. Vemund som i Vårt Land er gått til angrep på sendingen med påstand om at det har funnet sted hjernevask! Og at programposten «var et vektig bidrag til den alminnelige forvirring som er en forutsetning for kommunismens maktovertakelse». Det var som å møte broder Eiliv igjen.

Et godt eksempel på nøktern vurdering fikk man i John Sannes' utenrikskronikk som behandlet Kongo-problemet. Han mantede til forsiktighet når det gjaldt fordømmelsen av Lumumba. Han er kanskje likevel mannen som kan redde Kongo, han står iallfall for noe vesentlig i afrikansk politikk.

I våre dager er man kommet til å stå overfor problemet fjernsyn og virkningen av det på barn og tenåringer. Lauritz Johnson fortalte i «Foreldrenes kvarter» om erfaringer fra England og beroliget foreldre med at det så ut som barna kom temmelig uskadd fra fjernsynet. Det kan jo hende seriemagasinene er verre.